

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **P.F., s. r. o.**, G.B., IČO: X., zastúpeného advokátom Mgr. M.V., M.B. proti žalovanému: **M.B., P.B.**, IČO: X., **o zaplatenie 755,33 eur s prísl.**, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 24Cb/102/2010, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 10. novembra 2011, č. k. 1Cob/220/2011-183, takto

r o z h o d o l:

Dovolanie žalobcu **o d m i e t a.**

Žalovanému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e:

Okresný súd Bratislava III rozsudkom z 1. marca 2011, č. k. 24Cb/102/2010-146 návrh zamietol. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému trovy konania v sume 351,13 eur. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 755,33 eur s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne z dlžnej sumy od 11. mája 2009 do zaplatenia titulom náhrady škody. Dňa 25. apríla 2003 uzavrel žalobca so žalovaným zmluvu o obchodnom zastúpení, na základe ktorej sa žalovaný ako obchodný zástupca zaviazal konať v mene žalobcu ako zastúpeného a za podmienok určených žalobcom uzatvárať zmluvy o úvere s tretími osobami. Dňa 11. októbra 2004 žalovaný uzatvoril zmluvu o spotrebiteľskom úvere vo výške 23 985 Sk na meno M.K.. Túto zmluvu však podpísala jej nevesta A.K., ktorej úver žalovaný aj vyplatil. Podľa bodu 7.2 zmluvy o obchodnom zastúpení sa žalovaný zaviazal uzatvárať zmluvy o spotrebiteľskom úvere výlučne podľa

podmienok Príručky pre zástupcu. Podľa tejto príručky je vždy potrebné vyplniť riadne a úplne všetky požadované údaje, a to v prítomnosti zákazníka. Keďže zmluvu podpísala a peniaze prevzala iná osoba, ako bola uvedená v zmluve, žalovaný konal v rozpore so zmluvou o obchodnom zastúpení, ako aj v rozpore s Príručkou obchodného zástupcu. Žalobca si svoj nárok voči žalovanému uplatnil titulom náhrady škody. Súd prvého stupňa poukázal na ust. § 652 ods. 1, 654 ods. 1 a 2, 655 ods. 1, 658 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka, ust. § 373 a § 384 ods. 1 Obchodného zákonníka. Podľa názoru súdu prvého stupňa predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu je porušenie zmluvnej povinnosti, existencia škody a príčinná súvislosť medzi porušením zmluvnej povinnosti a škody. Žalobca mohol byť v konaní úspešný iba v prípade, ak by preukázal splnenie všetkých troch predpokladov. Súd dospel k záveru, že žalovaný síce porušil svoju zmluvnú povinnosť, žalobcovi však nevznikla žiadna škoda. Ak by žalobcovi škoda vznikla, tak neexistuje príčinná súvislosť. Nie sú splnené teda dva z troch nevyhnutných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu, navyše súd mal za preukázané, že žalobca nevykonal potrebné opatrenia na zmiernenie alebo odvrátenie škody.

Súd mal za preukázanú skutočnosť, že súčasťou zmluvy o obchodnom zastúpení bola aj príručka pre zástupcu a žalovaný jej obsah poznal. V Príručke pre zástupcu síce nie je výslovne zakázané uzavrieť zmluvu o úvere a úver aj poskytnúť na základe splnomocnenia, sú tu však uvedené viaceré ustanovenia, z ktorých sa dá vyvodiť, že úver sa splnomocnenému zástupcovi poskytnúť nesmie, predovšetkým je v príručke uvedené, že zmluvu treba vyplňovať v prítomnosti zákazníka a je v nej aj inštrukcia, že osoba uvedená v záhlaví zmluvy ako zákazník musí byť totožná s osobou, ktorá zmluvu poskytuje. Z toho možno usudzovať, že zastúpenie je neprípustné. Podľa príručky mal obchodný zástupca pred uzatvorením zmluvy brať do úvahy aj správanie sa zákazníka, t. j. či sa správa vyhýbavo, či bolo ťažké dohovoriť si s ním schôdzku. Obchodný zástupca mal konať priamo so zákazníkom, nie s jeho zástupcom.

Významné pre posúdenie sporu však bolo, že žalobcovi nevznikla žiadna škoda, keďže stále má pohľadávku voči A. alebo M.K.. Od vymáhania svojej pohľadávky žalobca upustil z dôvodov, ktoré sa podľa súdu nedajú akceptovať. Skutočnosť, že M.K. podala trestné oznámenie, s prihliadnutím na všetky okolnosti tohto prípadu, nie sú dôvodom na to, aby sa žalobca nedomáhal plnenia zo zmluvy, ktorú v jeho mene uzavrel žalovaný, prípadne aby sa nedomáhal vrátenia plnenia poskytnutého A.K.. Žalobca nepodal relevantné vysvetlenie, prečo po podaní trestného oznámenia svoju pohľadávku už nevymáhal a od jej vymáhania

nakoniec upustil. V tejto súvislosti súd poukázal na to, že žalobca sa voči žalovanému domáhal zaplatenia celého nesplateného úveru aj s poplatkom (úrokom). Náhrady škody, ktorá by mohla spočívať napr. vo zvýšených nákladoch, ktoré by mu vznikli s vymáhaním pohľadávky nielen voči M.K., ale aj voči A.K., t. j. voči obom možným dlžníkom sa žalobca nedomáhal, ani ju nepreukázal. Žalobca sa domáhal takého nároku, akoby žalovaný ručil za splatenie úveru. Žalovaný sa však nikdy nezaručil za splnenie záväzkov zo spornej zmluvy. Aj v prípade, že by žalobcovi skutočne vznikla škoda, tak tu neexistuje príčinná súvislosť. Existencia príčinnej súvislosti musí byť preukázaná, nemožno ju len predpokladať. Skutočnosť, že žalovaný s M.K. nerokoval osobne a zrejme s ňou telefonoval a že zmluvu podpísala iná osoba, než je uvedená v záhlaví, nie je hlavnou príčinou toho, že žalobcovi nebol úver splatený. Žiadne z ustanovení zmluvy o obchodnom zastúpení, ani Príručky obchodného zástupcu, nevylučovalo M.K. ako vhodného zákazníka a navyše pracovník žalobcu úver tejto osobe pred jeho poskytnutím aj schválil. Sám žalobca pred vyšetrovateľom potvrdil, že po ukončení zmluvy so žalovaným bol vykonaný audit jeho zákazníkov, pričom žalobca nezistil žiadne pochybenie vo vedení agendy poskytnutých pôžičiek, ktoré žalovaný uzatváral s klientmi. Podľa súdu žalovaný pri uzatváraní zmluvy postupoval v dobrej viere, že koná podľa zmluvy a v súlade so záujmami žalobcu získať pre neho čo najviac klientov. Naopak, úplne nedôveryhodné boli výpovede M. a A.K.. Pri konaní týchto osôb možno mať vážne pochybnosti o ich dobromyseľnosti. Samotná M.K. potvrdila, že v septembri 2004 vystavila pre svoju nevestu plnú moc na právne úkony, čo svedčí o tom, že vedela, resp. minimálne bola uzrozumená s tým, že zmluvu uzavrela a úver v hotovosti prevzala jej nevesta. Hoci bola A.K. nakoniec zbavená obvinenia a trestné konanie bolo prerušené, táto okolnosť v žiadnom prípade nemohla viesť navrhovateľa k tomu, aby upustil od vymáhania svojej pohľadávky. Žalobca je povinný sa starať o svoje pohľadávky a vymáhať ich od dlžníkov tak, aby nedošlo k ich premlčaniu. V konečnom dôsledku by tak žalovaný nebol povinný nahradiť žalobcovi škodu, s odvolaním sa na ust. § 384 ods. 1 Obch. zák., lebo žalobca neurobil vôbec nič na zmiernenie alebo odvrátenie škody, ktorá mu hrozí. V záujme úplného prejednania veci súd poukázal na skutočnosť, že faktické úročenie poskytnutého úveru (to znamená súhrnný poplatok vo výške 8 985 Sk) prevyšuje 200% p. a., čo je v zrejmom rozpore s poctivým obchodným stykom, resp. s dobrými mravmi a ustanoveniami o ochrane spotrebiteľa. Domáhanie sa takého nároku, či už voči žalovanému titulom náhrady škody alebo voči obom dlžníckam je preto vylúčené.

O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. a úspešnému žalovanému priznal náhradu trov konania vo výške 351,13 eur.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 10. novembra 2011 potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava III z 1. marca 2011, č. k. 24Cb 102/2010-146. Súčasne uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému trovy odvolacieho konania vo výške 58,86 eur.

Krajský súd Bratislava v rozhodnutí uviedol, že po oboznámení sa s obsahom spisu, dôvodmi odvolania, ako i vyjadrením žalovaného dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je vecne správne, a preto ho v súlade s ust. § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil. Odvolací súd sa odvolal na správne a vyčerpávajúce dôvody napadnutého rozsudku, na ktoré v podrobnostiach poukázal (§ 219 ods. 2 O. s. p.). Ďalej uviedol, že predmetom sporu je náhrada škody podľa ust. § 373 a nasl. Obch. zák. Škoda podľa Obch. zák. je kreovaná na princípe objektívnej zodpovednosti, preto pre jej naplnenie je potrebné kumulatívne splnenie všetkých jej predpokladov, a to vznik škody, porušenie povinnosti, ako i príčinná súvislosť. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že nedošlo k splneniu všetkých týchto predpokladov, predovšetkým nebolo preukázané, že vôbec došlo ku škode a v akej výške. Žalobca pohľadávku z poskytnutého úveru voči M.K. postúpil v súlade s ust. § 524 Obč. zák. tretej osobe na vymáhanie a nemôže sa domáhať tejto čiastky z iného právneho titulu voči žalovanému. Odvolací súd tiež konštatoval, že je dubiózne, či zo strany žalovaného došlo k porušeniu zmluvy alebo zákonnej povinnosti. Odvolací súd je toho názoru, že žiadne ustanovenie zmluvy o obchodnom zastúpení a ani Príručka pre zástupcu nevylučujú možnosť zastúpenia na základe splnomocnenia pri uzatváraní zmluvy. Skutočnosť, že splnomocnenie existovalo pri uzatváraní zmluvy, nepoprel ani samotný žalobca. Nepoprel ani, že žalovaný pred uzatváraním predmetnej zmluvy telefonicky kontaktoval zamestnanca žalobcu a tento mu takýto postup odobril. V neposlednom rade nebola preukázaná ani príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti a vznikom škody. Odvolací súd sa taktiež zhoduje s názorom súdu prvého stupňa, že žalobca neurobil nič na odvrátenie škody a nedomáhal sa svojho nároku voči A. či M.K..

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s ust. § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca podaním z 9. februára 2012. Navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave v zmysle ust. § 243b ods. 2 O. s. p. v spojení s ods. 4 O. s. p. zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania, pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku za dovolanie a trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby vo výške 70,90 eur.

Dôvodom podania dovolania proti rozsudku Krajského súdu Bratislava je skutočnosť, že odvolací súd v rozpore s Občianskym súdnym poriadkom neumožnil žalobcovi vyjadriť sa k aplikácii ustanovenia, ktoré nebolo použité v priebehu konania pred súdom prvého stupňa, čím odňal žalobcovi ako účastníkovi konania možnosť konať pred súdom v zmysle ust. § 237 písm. f/ O. s. p. a zároveň aj zaťažil konanie vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (ust. § 241 písm. b/ O. s. p.).

Žalobca je toho názoru, že odvolací súd sa náležite nezaoberal tvrdeniami žalobcu uvedenými v odvolaní, vychádzal zo skutočností, ktoré v žiadnom prípade nevyplývajú z obsahu spisu a založil svoje rozhodnutie na inom právnom názore, odlišnom od právneho názoru súdu prvého stupňa, bez poskytnutia možnosti žalobcovi vyjadriť sa k názoru odvolacieho súdu (najmä aplikácii ust. zákona, ktoré nebolo predmetom rozhodnutia prvostupňového súdu), v dôsledku čoho odvolací súd odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom. Žalobca poukázal na to, že odvolací súd bez existencie relevantného listinného dôkazu dospel k záveru, že žalobca previedol svoju pohľadávku z úveru na tretiu osobu podľa ust. § 524 Obč. zák., a teda sa nemôže domáhať svojej pohľadávky ani z iného titulu voči žalovanému. Odvolací súd týmto názorom naznačil, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný. Na to, aby mohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky, musí existovať písomná zmluva. Žiadna takáto zmluva sa v súdnom spise nenachádza, keďže žiadna neexistuje. Odvolací súd sa stotožnil s názorom právneho zástupcu žalovaného o nedostatku aktívnej vecnej legitimácie, uvedeného vo vyjadrení k odvolaniu, avšak urobil tak bez toho, aby si zadovážil relevantné listinné dôkazy. Navyše žalobca je toho názoru, že aj keby žalobca postúpil pohľadávku z úveru voči M.K., tak by táto skutočnosť nijakým spôsobom nemala dopad na možnosť domáhať sa nároku voči žalovanému titulom náhrady škody. Žalobca je toho názoru, že ak mal odvolací súd pochybnosti o takto závažnej a pre

rozhodnutie vo veci podstatnej skutočnosti, mal žalobcu vyzvať, aby sa k prevodu pohľadávky, ako aj k zamýšľanej aplikácii ust. § 524 Obč. zák. vyjadril. Povinnosť súdu vyzvať účastníka konania na vyjadrenie sa k relevantným skutočnostiam vyplýva aj z ust. § 213 ods. 2 O. s. p.

Žalobca v dovolaní tiež uviedol, že ak by žalovaný informoval žalobcu o tom, že zmluva o spotrebiteľskom úvere sa podpisuje v neprítomnosti zákazníka, nikdy by žalovanému poskytnutie úveru za takýchto okolností odsúhlasené nebolo, nakoľko takýto postup odporuje pokynom žalobcu, uvedených v pokynoch pre obchodného zástupcu. Závery odvolacieho súdu o odobrení postupu žalovaného pri poskytnutí úveru M.K. žalobca považuje za nezodpovedajúce skutočnému stavu veci. Postup odvolacieho súdu je dôkazom toho, že sa odvolací súd náležite nezaoberal vyjadreniami žalobcu a založil svoje rozhodnutie na skutočnostiach, ktoré nemajú oporu v listinných dôkazoch už založených v súdnom spise, pričom odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu ako vecne správne z úplne iných dôvodov, ako boli prezentované súdom prvého stupňa, bez toho, aby žalobcovi umožnil vyjadriť sa k týmto skutočnostiam. Rovnako odlišný názor zaujal odvolací súd aj v súvislosti s otázkou porušenia povinnosti žalovaného pri uzatvorení zmluvy o úvere, keď prvostupňový súd uzavrel, že v Príručke pre zástupcu sú uvedené viaceré ustanovenia, z ktorých sa dá vyvodiť, že úver sa splnomocnenému zástupcovi poskytnúť nesmie a že obchodný zástupca mal konať priamo so zákazníkom, nie s jeho zástupcom, zatiaľ čo odvolací súd skonštatoval, že žiadne ustanovenia zmluvy o obchodnom zastúpení ani Príručka obchodného zástupcu nevyklučuje možnosť zastúpenia na základe splnomocnenia pri uzatváraní zmluvy. Žalobca sa nestotožňuje ani s názorom súdu prvého stupňa ohľadom neexistencie vzniku škody, nakoľko má žalobca stále pohľadávku voči M.K., resp. A.K.. Žalobca v priebehu konania uviedol, z akého dôvodu nepokračoval vo vymáhaní pohľadávky voči M.K., resp. prečo neexistuje dôvod pre uplatnenie nároku voči M.K. či A.K..

Podľa názoru žalobcu odvolací súd nielenže založil svoje rozhodnutie na skutočnostiach, ktoré nemajú oporu v listinných dôkazoch, založených v súdnom spise, ale súčasne postupoval v rozpore so zákonom, keď nedal žalobcovi priestor na vyjadrenie sa k relevantným skutočnostiam, rozhodujúcich pre rozhodnutie vo veci, čím účastníkovi konania odňal možnosť konať pred súdom.

Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.), skúmal najskôr to, či dovolanie žalovaného smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (viď § 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu.

Podľa § 238 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku, ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním žalobcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký jeho potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné a nejde ani o potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p.

Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd SR k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. procesne prípustné.

Dovolanie žalobcu by mohlo byť procesne prípustné (i dôvodné), len ak by konanie, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných vád uvedených v § 237 O. s. p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z ust. § 242 ods. 1 O. s. p. Dovolací súd sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti podľa § 238 O. s. p., ale zaoberal sa tiež otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z vád taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. (tzv. vady zmätočnosti). Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemá spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konanie, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Treba uviesť, z hľadiska § 237 O. s. p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných vád taxatívne vymenovaných v písm. a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. /i keby k nim v konaní došlo, aj prípadne mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci/, ale ani samotné nesprávne právne posúdenie veci, opierajúce sa o dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných vád v zmysle § 237 O. s. p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných vád.

Dovolateľ existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. netvrdil a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jeho dovolania z týchto ustanovení nevyplýva. S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti, ktorých sa mal dopustiť odvolací súd, sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či postupom odvolacieho súdu nebola dovolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom /§ 237 písm. f/ O. s. p./ sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. ide vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva /v zmysle § 18 O. s. p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - vid' napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom - § 41 O. s. p., vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O. s. p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O. s. p.), právo zúčastniť sa verejného vyhlásenia rozsudku (§ 156 O. s. p.), právo na to, aby im bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O. s. p.)/. Dovolací súd v danom prípade z obsahu spisu nezistil, že by konanie pred súdmi nižších stupňov bolo postihnuté procesnou vadou znemožňujúcou žalovanému realizáciu jeho procesných práv.

Dovolateľ odvolaciemu súdu vytýkal, že v rozpore s ust. O. s. p. neumožnil žalobcovi vyjadriť sa k aplikácii ust., ktoré nebolo použité v priebehu konania pred súdom prvého stupňa (§ 524 Obč. zák.), potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa z iných dôvodov, bez toho, aby vytvoril žalobcovi procesnú možnosť vyjadriť sa k tomuto odlišnému právnemu názoru a odvolací súd založil svoje rozhodnutie na skutočnostiach, ktoré nemajú oporu v listinných dôkazoch, čím účastníkovi konania odňal možnosť konať pred súdom.

Dovolací súd je toho názoru, že odvolací súd neporušil ust. § 213 ods. 2 O. s. p., z ktorého vyplýva, ak je odvolací súd toho názoru, že sa na vec vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie vecí rozhodujúce, vyzve účastníkov konania, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili. V danom prípade nárok žalobcu, ktorý je predmetom konania, nebol zo strany odvolacieho súdu posúdený podľa iného ustanovenia právneho predpisu, ako ho posúdil súd

prvého stupňa, resp. podľa toho istého právneho predpisu ako ho posúdil súd prvého stupňa, ale podľa iného ustanovenia /iného paragrafu alebo iného jeho odseku/. Oba súdy posúdili nárok žalobcu v súlade s ust. § 373 Obch. zák. titulom náhrady škody, pričom oba súdy zhodne skonštatovali, že neboli preukázané všetky predpoklady pre priznanie nároku žalobcu na náhradu škody, a to súčasne neboli splnené predpoklady: porušenie povinnosti žalovaného zo zmluvy o obchodnom zastúpení a Príručky obchodného zástupcu, existencia škody (vznik samotnej škody ani výška škody v rozsahu tak, ako ju požadoval žalobca) a príčinná súvislosť medzi porušením zmluvnej povinnosti a vzniknutou škodou.

Je potrebné uviesť, že odvolací súd prejednával odvolanie žalobcu a v súlade s ust. § 212 ods. 1 O. s. p. bol odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu. Žalobca v odvolaní ako odvolací dôvod uviedol, že súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil (odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. d/, f/ O. s. p.). Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva, že by zistil, že na základe vykonaných dôkazov dospel súd prvého stupňa k nesprávnym skutkovým zisteniam, že by nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazné prostriedky, pričom by došlo k porušeniu niektorého z ust. § 132 až 135 O. s. p. Žalobca v odvolaní nenamietal napriek tomu, že uvádzal, že zo strany prvostupňového súdu došlo k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci, že súd prvého stupňa neaplikoval príslušnú právnu normu alebo že aplikoval nesprávnu právnu normu, alebo aplikoval síce správnu normu, ale jej obsah interpretoval nesprávne, alebo právnu normu síce interpretoval správne, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval. Žalobca neuviedol, ktorú právnu normu mal súd správne aplikovať na zistený skutkový stav.

Odvolací súd nezistil, že by bol teda daný odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p., a teda že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí konštatoval, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je vecne správne, pričom pod vecnou správnosťou treba rozumieť správne zistenie skutkového stavu, správnu aplikáciu príslušnej hmotno-právnej normy na zistený skutkový stav a súčasne aj vydanie rozhodnutia v súlade s ustanoveniami procesného práva. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so správnymi a vyčerpávajúcimi dôvodmi rozsudku súdu prvého stupňa, s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O. s. p.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia uviedol ešte, že žalobca pohľadávku z poskytnutého úveru postúpil v súlade s ust. § 524 Obč. zák. tretej osobe na vymáhanie a že žalobca neurobil nič na odvrátenie škody a nedomáhal sa svojho nároku voči A. či M.K.. Nie je správny názor dovolateľa, že mu nebol daný priestor na vyjadrenie sa k skutočnosti, že previedol svoju pohľadávku z úveru na tretiu osobu a že sa nemohol vyjadriť k aplikácii ust. § 524 Obč. zák.

Zo zápisnice o pojednávaní pred Okresným súdom Bratislava III z 8. februára 2001 vyplýva, že právny zástupca žalovaného namietal, že chýba aktívna legitímácia žalobcu, keďže tak z vyjadrení žalobcu, aj z vyšetrovacieho spisu vyplýva, že pohľadávka bola postúpená na tretiu osobu. Právny zástupca žalobcu na tomto pojednávaní uviedol, že vo svojom vyjadrení zo dňa 20. januára 2011 odpovedal na otázku súdu, ako postupoval pri vymáhaní pohľadávky, preto došlo k postúpeniu pohľadávky na inkasnú spoločnosť. Toto vymáhanie bolo neskôr pozastavené vzhľadom na trestné oznámenie M.K..

V podaní žalobcu, ktoré bolo doručené súdu 14. februára 2011, žalobca uviedol, že v súvislosti s tvrdeniami žalovaného o absencii aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní zdôrazňuje, že žalobca si v súdnom konaní neuplatňuje nárok na zaplatenie dlžnej sumy voči M.K., ale nárok na zaplatenie sumy 755,33 eur voči žalovanému titulom náhrady škody, pričom je nespochybniteľné, že ide o dva samostatné úplne odlišné nároky. Z uvedeného teda vyplýva, že odvolací súd nepotvrdil rozsudok súdu prvého stupňa z iného právneho dôvodu, vychádzajúceho zo skutočností, ktoré neboli účastníkmi tvrdené a súd prvého stupňa sa nimi nezaoberal, prípadne že odvolací súd neumožnil k tvrdeniam účastníkov predložiť dôkazy a nedošlo ani k porušeniu ust. § 213 ods. 2 O. s. p.

Dovolací súd je teda toho názoru, že postupom odvolacieho súdu nedošlo k odňatiu možnosti odvolateľa konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.). Dovolací súd ešte poznamenáva, že súd neodníme účastníkovi možnosť pred ním konať ani tým, že (prípadne) nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov; jeho rozhodnutie síce môže byť z tohto dôvodu vecne nesprávne, ale to ešte samo o sebe nevedie k zmätočnosti rozhodnutia a nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. Pokiaľ dovolateľ namietal, že súd pri rozhodovaní vychádzal z nesprávnych, resp. neúplných skutkových zistení, ide po stránke obsahovej o námietku, že v konaní došlo k tzv. inej vade (než v § 237 O. s. p. vymenovanej procesnej vady, majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci); takáto dovolateľom tvrdená vada (i keby k nej v konaní došlo) by bola síce relevantným dovolacím

dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), avšak len v procesne prípustnom dovolaní (čo však nie je prejednávany prípad), sama osebe by nezakladala prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p.).

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v prejednávanej veci je dovolanie žalobcu podľa Občianskeho súdneho poriadku procesne neprípustné, so zreteľom na to jeho mimoriadny opravný prostriedok odmietol podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako smerujúci proti rozhodnutiu, proti ktorému je dovolanie neprípustné. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nemohol sa zaoberať vecnou správnosťou napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní procesne úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov konania, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Dovolací súd nepriznal žalovanému náhradu trov tohto konania, lebo nepodal návrh na priznanie náhrady trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O. s. p., § 224 ods. 1 O. s. p. a § 151 ods. 1 O. s. p.).

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. mája 2012

JUDr. Anna Marková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Michaela Szöcsová